

Hồi 10

Mộ Dung Hồng

T

hần Mật Khách nheo mày, đáp:

- Việc ấy một khi nắm được kẻ mạo danh, rồi mới giải thích được. Còn Văn thiếu hiệp mạo hiểm vào mộ, đã dò xét ra được manh mối gì chưa?

- Đến giờ, ngoài vụ biến cố vừa rồi, vẫn chưa tìm ra tông tích gì mới lạ... À... Tôi còn phải đi Thanh Hải đến Hải Tâm Sơn mới được...

- Thế rất tốt! Thôi chúng mình chia tay nhé.

Đợi bóng Thần Mật Khách mất hút sau rừng cây, Văn Tử Lăng mới cất đầu quay bước.

Trời đã gần sáng, gà rừng liên tục gáy vang. Dưới ánh sương mù ban mai, Văn Tử Lăng uể oải cất bước.

Sau phút hăng say thoát hiểm, làm quên đi sự nhọc mệt và đau đớn. Hiện giờ, nội thương đêm qua bắt đầu hành hạ chàng.

Khí huyết chàng đang sôi động, nội tạng đau đớn như dần, cố lè bước được nom ba dặm đường, chàng cảm thấy đầu váng mắt hoa, phải lựa một tảng đá ngồi xuống nghỉ...

Trước mặt chàng, ngọn Hiệp Lê Sơn cao vút mây xanh, sau lưng, rừng núi trùng điệp, tuyệt nhiên không một bóng người, mình lại mang trọng thương, lòng chàng trai trẻ thấy bồi hồi lo sợ.

Vì mãi đuổi theo Thần Mật Khách nên khi quay trở lại, đồng bọn đã lạc mất. giờ đây một mình giữa chốn rừng hoang vu, nội thương trầm trọng đến mức không thể tự vận dụng nội công để trị liệu được, nếu tình thế này kéo dài suốt buổi, sợ e khó sống.

Nhưng... thuật vận công để tự trị liệu, thời gian tối thiểu phải suốt ngày, và còn phải có người hỗ trợ.

Chàng tìm ai đây, ở chốn hoang sơn cùng cốc này?

Mệt mỏi, thất vọng, chàng mơ hồ như thiếp đi.

Bỗng nhiên...

“Cốc... cốc... cốc...”

Âm thanh của tiếng mõ đều đặn từ xa vang vọng lại.

Văn Tử Lăng vụt sức tỉnh lại, chàng nghĩ thầm:

“Tiếng mõ chắc có lẽ xuất phát từ một ngôi chùa, giờ này chớ tăng lo việc công phu, mình cố dọ đến đấy chắc có phương giải cứu.”

Thật ra, ngoài phương pháp ấy, chẳng còn bài toán nào hay hơn. Chàng bèn cố gắng dò theo tiếng mõ đi tới.

Sau khi vượt hơn nửa dặm đường, trước mặt chàng trên một đỉnh đồi cao, có rừng cây dày đặc che phủ đột nhiên xuất hiện một tòa cổ miếu...

Cố leo hết dốc đồi, đặt chân đến trước cửa miếu thì đã mệt nhoài, gắng gượng hết nổi, chàng bèn dựa lưng vào tường ngồi nghỉ.

Tiếng mõ đều đều, pha lẫn tiếng tụng kinh làm lòng chàng có cảm tưởng lắng dịu như thoát tục.

Cảm giác đầu tiên đến với chàng là khí huyết từ từ lắng dịu, sự đau đớn giảm dần, toàn thân sáng khoái nhẹ nhàng.

Một thời gian trôi qua, tự cảm thấy máu huyết bình phục trở lại, nhưng còn quá yếu, chàng vẫn không buồn đứng dậy gõ cửa!

Tiếng mõ và giọng tụng kinh sao nghe êm ả quá!

Giờ khắc lặng lẽ trôi... tiếng mõ và câu kinh vẫn đều đều không dứt, lưng ngả dựa vào tường, chàng như nửa tỉnh nửa mê.

Thình lình.

Một tiếng gấm vang dội, làm rung chuyển cả núi.

Cả kinh, Tử Lăng mở to đôi mắt, trước mắt chàng độ một trượng, một mảnh hổ to tướng đang nhe răng chực nhảy vô đến.

Chàng lập tức vận dụng công lực, định ra tay kháng cự.

Nhưng...

Sự thất vọng đau đớn tràn ngập lòng chàng trai trẻ, bao công lực đều tiêu tan đâu hết, tay chân tê dại hẫng đi.

Một ý niệm chết chóc bao phủ lấy chàng...

Mãnh hổ vụt gầm to, quất mạnh đuôi rồi nhảy bổ đến...

Không làm được gì hơn, Tử Lăng nhắm mắt chờ chết...

"Bằng..."

Tiếng nổ vang dội làm Tử Lăng giật mình mở mắt.

Dưới chân tường trước mặt, mãnh hổ đang nằm giãy chết, đầu bị vỡ, móng vuốt ra tung tóe.

Cảnh vật trở lại yên tĩnh dị thường!

Tiếng mõ và câu kinh vẫn âm a đều đặn.

Chàng thông thả lắng nghe, giọng kinh như có ma lực huyền bí, ru hồn chàng về cõi mộng.

Không biết trải qua đã bao nhiêu thời gian, Tử Lăng từ cõi mơ màng hồi tỉnh lại.

Chuyện cực lạ...! Chàng bỗng nhiên cảm thấy tinh lực dồi dào, tinh thần phấn khởi vô cùng.

Khẽ đưa tay vỗ trán, chàng tự lẩm bẩm:

- Ô... Sao lại thế này?

Ngước mặt nhìn lên, bóng tịch dương đã khuất sau đỉnh núi. Hiện giờ, trời đã hoàng hôn, chàng nhớ kỹ lúc đặt chân đến trước cổng chùa thì vừa mới hừng sáng.

Thế ra, chàng đã ngồi đây suốt ngày.

Tiếng mõ câu kinh không còn nghe nữa, cổng chùa vẫn đóng kín, trước sau không một bóng người. Dưới chân tường, mãnh hổ chết vẫn còn nằm đấy.

Vươn mình đứng dậy, chàng thử vận nội công. Ô...! Lạ quá... Nội thương đã lành hẳn, công lực lại khôi phục dồi dào.

Chàng quá đổi mừng... Phải rồi... Tiếng mõ... Giọng cầu kinh huyền bí ấy, đã biến đâu tất cả. Đưa mắt nhìn lên, một tấm biển nằm trên cửa ngõ, trong đề ba chữ phết vàng cực lớn:

"Bạch Vân Am."

Vấn Tử Lăng nghĩ thầm:

"Thì ra đây là một ni cô am."

Chàng liền đưa tay gõ cửa...

Một giọng thanh cao từ trong vọng ra:

- Cửa sơn môn chưa gài chốt, thí chủ hãy tự nhiên đẩy vào.

Đưa tay đẩy nhẹ, quả nhiên cửa mở ra, Tử Lăng chậm rãi bước vào.

Thì ra đây chỉ là một ngôi ni cô am tự nhỏ, ngoài căn chánh điện ra, còn có hai căn thiền phòng. Điểm đặc biệt là trong ngoài đều tuyệt đối sạch sẽ.

Chàng dò dẫm bước vào đại điện.

Trước bàn thờ phật, leo lét ngọn đèn dầu, một ni cô đang ngồi chấp tay niệm phật.

Vẫn ngồi yên, không quay đầu lại, ni cô cất tiếng hỏi:

- Thí chủ đến đây có việc chi?

Mặc dù đang ngồi xây lưng lại, nhưng với vóc hình thon thon sau chiếc áo nâu sòng, giọng nói lạnh lạnh ấy, có thể đoán được ni cô độ hai mươi tuổi.

Tử Lăng vụt liên tưởng đến tiếng mõ và giọng cầu kinh đã cứu mạng chàng, bất giác, chàng cảm thấy ân cứu tử quá nặng, nên vội vã quỳ mọp dưới bệ, cất giọng chân thành thốt:

- Đệ tử mang ân cứu mạng của nữ Bồ Tát, suốt đời nguyện xin ghi lòng tạc dạ.

Bỗng nhiên ni cô bật cười ngặt nghẽo:

- Tiểu nữ không dám nhận lãnh, xin tướng công hãy đứng dậy...

Nói xong... ni cô mình mặc áo nâu từ trong điện đài ung dung bước ra.

Ngạc nhiên, Tử Lăng tròn tròn đôi mắt.

Trời! Ni cô đẹp lạ...! Nom rõ lại niên kỷ chỉ vừa đôi tám. Đôi má hồng hồng, cặp mắt bồ câu uơn uớt, chiếc mũ thon thon chụp không hết mớ tóc huyền óng ánh.

Hiển nhiên là thiếu nữ thế tục... hay nàng là kẻ xuất gia không xuống tóc.

Thiếu nữ khẽ mỉm cười:

- Thí chủ nhận lầm rồi. Tôi chỉ là một kẻ thế tục bình thường thôi, đâu dám nhận lãnh chức Bồ Tát quá to ấy...

Tử Lăng hổ thẹn ấp úng:

- Sư thái...Ồ...! Xin lỗi... cô nương... là... chủ nhân của am tự này...

Đưa mắt nhìn lớp áo nâu mặc trên mình, thiếu nữ khắc khổ cười:

- Kỳ thật, tôi chẳng phải là ni cô, cũng không có ý định xuất gia, nhưng lúc nhỏ được thầy bói toán ra số mạng không hưởng thọ được lâu dài, nên mới vào đây bá sư, học tụng kinh, niệm phật ngũ hầu tiêu tai, trừ nạn...

- Còn lệnh sư phụ... Hiện giờ ở đâu?

- Sư phụ tôi đang bận vân du, tối thiểu ba tháng mới về đây được.

Tử Lăng lấy làm lạ:

- Thế thì trong am chẳng còn người nào khác?

- Thưa vâng! Sư phụ tôi đi vắng, ngoài tôi ra không có người lạ. Hiện giờ tôi định về nhà đây.

- Thế... gia đình cô nương ở đâu? Và xin cho biết quý danh tánh.

Thiếu đôi má vụt ứng đáp:

- Tôi họ Mộ Dung, tên Hồng. Nhà ở Thế Hồng Thôn dưới chân núi Hiệp Lê Sơn.

Vấn Tử Lăng khẽ thở dài:

- Cô nương còn có gia đình, chả bì tôi chỉ có một thân lang thang phiêu bạt.

- Thế ra công tử chẳng có gia đình?

- Vâng... tôi từ nhỏ sống đời cô nhi, may nhờ gia sư nuôi dưỡng.

- Lệnh sư phụ nay ở đâu?

- Năm năm về trước, chẳng may gặp thảm biến, toàn gia đều tử nạn. Không giấu gì cô nương, tôi dẫn thân phiêu bạt giang hồ, mục đích là tìm cho được hung thủ của ân sư để rửa hận.

Thấu hiểu, động tình, thiếu nữ hỏi:

- Đã tìm gặp kẻ thù rồi chứ?

- Đến bây giờ, tôi còn chưa dò ra tông tích kẻ thù! Hiện giờ trời đã tối, vậy cô nương hãy về đi, kéo mẹ cha trông đợi.

Thiếu nữ đột nhiên thở dài:

- Song thân tôi, năm trước bất hạnh qua đời cả rồi.

- Thế trong gia đình cô nương còn ai?

- Không còn ai cả...

Tử Lăng lộ vẻ xúc động:

- Thế ra cô nương cùng tôi đồng chung cảnh ngộ.

Mộ Dung Hồng vụt bật cười:

- Việc đã qua thôi đừng nhắc nữa, tất cả đều do số trời đã định, mình đau thương phỏng thử có ích gì?

Tử Lăng nhìn thiếu nữ châm biếm:

- Hình như cô nương đã thấm nhuần đạo giáo, am hiểu định luật và tiền căn duyên số quá nhiều rồi.

Mộ Dung Hồng chân thành đáp:

- Sự việc ấy đều do sư phụ chỉ giáo, tôi cũng nhận là đúng... Cho nên mỗi ngày tôi đều đến đây niệm kinh và giúp đỡ sư phụ quét dọn đình viện.

Vụt nhớ sự lại việc vừa qua, Văn Tử Lăng liền hỏi:

- Khi đặt chân đến đây, tôi mình mang trọng thương, lại bị mãnh hổ tấn công, cô nương dùng tiếng mõ câu kinh giúp tôi trị liệu nội thương và diệt trừ mãnh hổ. Cô nương có một võ công siêu quần như vậy, chắc là lệnh sư phải là một tay võ công cái thế.

Nghe khen, Mộ Dung Hồng đắc chí:

- Tôi được sư phụ chỉ dạy môn phật môn Đại Thừa Âm Công, từ trước tới giờ tôi tự chưa biết rõ uy lực của nó, nay nghe công tử nói thế, kể ra thì sự thành quả của nó cũng được một đôi phần.

Được nước, Tử Lăng càng khen già:

- Công lực của cô nương đủ sức xung hùng nơi chốn võ lâm, hà tất phải mai danh nơi chốn am vân này.

Chợt hiểu thâm ý của Tử Lăng, thiếu nữ vụt đỏ mặt mỉm cười:

- Công tử khen hơi quá, sư phụ tôi thường dạy chốn võ lâm còn rất nhiều bậc kỳ tài, dù võ công có cao thâm mấy cũng không nên tự cao tự đại.

Tử Lăng khẽ gật đầu:

- Lời nói của cô nương rất hữu lý.

Chàng ngưng giây lâu, đoạn như cảm thấy bồi hồi tắc dạ:

- Thôi...! Xin tạm biệt cô nương nhé. Tôi còn phải đi Thanh Hải để thám dò một việc quan trọng. Đại ân cứu tử của cô nương xin hẹn ngày báo đáp.

Nói xong, chàng quay mình định rảo bước... Mộ Dung Hồng buồn bã thở dài:

- Mạng số chủ định tôi phải cô độc sống mãi trên quả núi này, muốn thoát ly cũng không tài nào đạt được ước vọng.

Nghe lời than thở, Tử Lăng bất chợt dừng bước:

- Cô nương hiềm sống nơi đây vắng vẻ buồn bã, hà tất chẳng xuống núi, tìm nguồn vui nơi chốn giang hồ cho khuây khỏa?

Như khơi động phải lòng ước vọng của Mộ Dung Hồng, chàng biết mình lỡ lời, nhưng đã hơi muộn...

Mộ Dung Hồng nhanh nhẩu đáp:

- Thực ra, ý muốn ấy tôi đã nuôi dưỡng từ lâu. Nhưng hiềm vì chưa có phương tiện và cơ hội.

Tử Lăng đứng khựng ra, chưa biết tìm câu nào cho thích hợp để an ủi.

Mộ Dung Hồng bẽn lễn chúm chím cười:

- Thế công tử giúp đỡ tôi một tay... được chứ?

Nghe lời yêu cầu, Tử Lăng giật mình vội xua hai tay:

- Không, không được đâu... Sự lưu lạc giang hồ khổ sở vô cùng. Vả lại thân tôi phiêu bạt vô định, đường đời lại đầy chông gai nguy hiểm, tài sức chỉ có hạn, đâu dám đảm đương trách nhiệm quá nặng như thế...

Mộ Dung Hồng ngắt ngang:

- Xin chớ bàn sâu việc ấy, tôi chỉ muốn công tử chấp nhận cho tôi cùng đi có bạn là được rồi.

Tử Lăng cảm thấy rất khó giải quyết, nhưng nghĩ đến Phật Môn Đại Thừa Âm Công của nàng, đối với chàng là một sự trợ lực hiếm có...

Rốt cuộc, chàng xiêu lòng... gật gật đầu:

- Nếu cô nương chẳng hiềm gian lao nguy hiểm, tôi sẽ đảm nhiệm việc hướng đạo cho. Vậy hãy về nhà thu thập hành trang rồi chúng ta hãy lên đường.

- Chẳng cần thu xếp gì cả... Từ lúc song thân qua đời, tôi cũng chả lưu luyến vật gì!

Nói xong nàng vội vàng cởi chiếc áo nâu sòng ra, bên trong để lộ một bộ áo chên bó sát mình trông rất gọn ghẽ.

Nàng cười ngọt ngào:

- Thôi chúng mình hãy lên đường!

Vừa nói, nàng vừa cất bước đi trước.

Tử Lăng lặng lẽ theo sau...

Đêm đã khuya, gió núi vi vu làm chạnh lòng du khách, nhưng ngẫu nhiên được thiếu nữ ngây thơ diễm lệ đi bên, chàng trai trẻ bỗng nhiên thấy ấm áp dị thường...

Vừa ra khỏi cổng am, Mộ Dung Hồng thành linh đứng dừng lại.

- Không xong... Hình như trong miếu có người.

Tử Lăng cũng cảm thấy hơi lạ, cả hai bèn phi thân bay vọt trở vào...

Trong đại điện, một bóng đen to lớn, đang dò dẫm như muốn tìm kiếm vật gì.

Mộ Dung Hồng cả giận quát to:

- Kẻ nào dám cả gan đêm khuya lén vào nơi am tự?

Vừa nói xong, nàng vừa vung tay phát ra một chưởng cực mạnh.

- o O o -